

δύο Μεταξάδων τρομάζει, οὐδὲ εἰς τὸν Δεσποταῖον δια-
τυποῦντα πρότασιν ἢ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἢ θὰ ζητήσῃ
τὴν ἀποβολὴν του—προσέχει, ἐφ' ᾧ:

Ἐδέησε νὰ τὰ διορθώσῃ πάλιν ὁ Γλυκύτατος, παρεμ-
βὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θυρόβου καὶ τῆς κατ' ἰδίαν τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην, δὲν εἰξεύρομεν διατί, λογομαχίας μεταξὺ
Βαλέττα καὶ Ζυγομαλά τοῦ παιδαρίζοντος.

Τέλος μόλις τὸ κατάρθωνε νὰ πεισθῇ καὶ ἀνακαλέσῃ
τοὺς λόγους του ὅπως ἐξακολουθήσῃ καὶ τελειώσῃ, ὑπο-
στηρίζων **τὸν ἄθλιον τοῦτον** καὶ δεικνύει τὸν Ἀμ-
βράζην.

*

Ὅστις καὶ τὸν διαδέχεται διὰ νὰ ἐκσπάσῃ κατὰ τῶν
χρυσοκανθάρων (ἐννοεῖ τὸν Καραπάνον) καὶ παρομοίᾳ
τὸν ἐκυτόν του μετὰ τὸν *Γιάννην Ἀγιάννην* ἀποδεχόμε-
νος οὕτω καὶ τὸ ἐπιθετόν τοῦ *ἀθλίου* ὅπερ ἀπέδωκεν
αὐτῷ ὁ Δημητρακάκης· ἀποτεϊνόμενος δὲ μετ' ἐμνάδες
πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς σεβαστῆς μερίδος (τὸν Τρικούπην)
λύεται εἰς δάκρυα καὶ κλαίων παρακαλεῖ τὴν βουλὴν νὰ
παρατηρήσῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν μορφήν του διὰ νὰ
πεισθῇ ἂν ἤτο ποτε δυνατόν νὰ διαπράξῃ τοιαῦτα ἐγκλή-
ματα. Ἐπὶ τέλους ἀναφέρει καὶ τὸν Σωκράτη, ὅστις ὅμως
δὲν ἐστείλεν εἰς τὸν τάφον προῶς τὴν γυναῖκά του,
ὅσον καὶ ἂν ἦτο κακὴ γυναῖκα, δηλαδὴ *Ἐανθίππη*.

Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ
ὄλη φαίνεται νὰ τὸν θεωρῇ ὀλίγον μασκαρατζίκον καὶ νὰ
συμφωνῇ καθόλου μετὰ τὸν κ. Λεβιδὴν, ὅστις εἶπεν ὅτι καθ'
ὃν χρόνον μετὰ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν κλαίει, μετὰ τὸν ἄλλον θὰ
γελάῃ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τὰ χάσῃ μεταχειρί-
ζεται καὶ τοὺς δύο ὀφθαλμούς του διὰ νὰ κάμνῃ νεύ-
ματὰ τινα εἰς τὸν Τρικούπην τὰ ὁποῖα διεγείρουν γε-
νικὸν γέλωτά ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Τοῦ κάνει κόρτε τοῦ Τρικούπην· λέγει τις.

— Ὅλω ἐκεῖνον βλέπει.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ βάσις.

— Ἐέρεις τί τόσχα εἶναι; . . .

Καὶ ἐπὶ τέλους :

— Αὐτὰ, κύριοι, ἔχω, λέγει, νὰ σὰς παρουσιάσω πρὸς
δὲ καὶ τὴν παρουσίαν μου.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀκόμη Δεσποταῖον, ὀλίγον Λεβιδὴν ἀ-
φηγούμενον ὅτι διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἀμβράζης εἰς τὴν ἀνά-
κρισιν πῶς ἐλάτρευε τὴν γυναῖκά του, ἔλεγεν ὅτι τὴν τάξιζε
κάθε πρωὶ σοκολάτα καὶ τὴν πῆγαινε κάθε βράδυ εἰς τὸ
Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὀλίγον Καπετανάκην προτείνοντα
τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου λόγῳ ἀμφιβολιῶν, ὁ-
λίγον Ῥάλλην πειστικώτερον ἀποδείξαντα τὸ ἀνήλικον
τοῦ Ἀμβράζη καὶ τελευταῖον ὀλίγον Μίλησιν μετὰ τὴν
διαπεραστικὴν ὡς γαλῆς φωνὴν του, θελήσαντα κατὰ νὰ
εἶπῃ ἐν γνώσει ὅτι θὰ ἔλεγε στὰ χαμένα, διότι εἰξεύρει
λέγει ὅτι μάχεται πρὸς «πλειονοψηφίαν» ἀλλὰ τὰ
λέγει διὰ νὰ πιάσουν τόπο στὸ χαρτί καὶ μείνουν ὡς
μνημόσυνον τοῦ πτωχοῦ Ἀμβράζη, κηρύσσεται περατω-
μένη ἡ συζήτησις καὶ τίθεται τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν,
ἐφ' ᾧ πάντες σπεύδουσι νὰ καταλάβωσι θέσιν καὶ τότε
βλέπω τὴν πυκνότητα τῆς Ἀντιπολιτεύσεως καὶ σκέ-
πτομαι ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς δὲν θὰ δέχεται πλέον ἄλλους
ἐθελοντάς, διότι δὲν ἔχει τόπο νὰ τοὺς βάλῃ.

*

Κατήντησε ὥστε ὅταν ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος,

τῶν βουλευτῶν νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἀναγινώσκεται ὁ κα-
τάλογος τοῦ Τρικουπικοῦ κόμματος.

*

Καὶ τότε ἀκούεται ὁ Κουμουνδοῦρος ὑποτραυλίζων:

Ποῦν' οἱ ὅρκοι, ποῦν' ἡ πίστις

Ποῦ ἐστὶ σκληρὰ μούρκιστης . . .

—

Γενομένης ψηφοφορίας διὰ ψήφων 106 κατὰ 88 ὁ
δυστυχὴς Ἀμβράζης, καταδικάζεται εἰς τὸν δι' ἐξώσεως
θάνατον. Αἰώνια τοῦ ἡ μνήμη!

Νάτος.

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Ὁ τόσον εὐγλωττος καὶ συγκινητικὸς λόγος τοῦ φί-
λου κ. Σιδιτανίδου, ὁ ὡς τοῦ Δημοσθένους λύχνους ὄζων,
τοσοῦτον συνεκίνησε καὶ τὸν κ. Τρικούπην, ὥστε οὔτε
σῆκωσε μὲν νὰ τὸν δῇ!

—

Μεγά ἐσφαλὲν ὁ φίλος μου κ. Ἀμβράζης, ὅτι ἀντι-
κρούων ἐν τῇ Βουλῇ τοὺς κατηγοροῦντας αὐτοῦ φόνον
τῆς ἰδίας συζύγου δὲν ἐπεπρόσθεσε καὶ ἐκεῖνο ποῦ μοῦ
εἶπε πρὸ τινων ἡμερῶν δεικνύων μοι τὴν γλυκεῖαν φυ-
σιογνωμίαν του:—Ἰδέτε, κύριοι, ἂν τὸ πρόσωπον αὐτὸ
μαρτυρῇ ψυχὴν κακούργου!!

—

Ὁ τῆς *Πρωῆς* φίλος κ. Σχινᾶς ἔχει τὴν μανίαν νὰ
μ' ἀποκαλῇ πάντοτε δημοσίᾳ ἀγαπητὸν *Παλιάνθρωπον*.
Ὁμοῖος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, τῷ ἀπήντησα τέλος μιὰ φο-
ρὰ θυμωθεὶς.

—

Ἦκουσα δοῦλον νὰ λέγῃ πρὸς δουλικὸ στήν ἐξώθυρα.
—Σ' ἀγαπῶ, μὰ τὸν σταυρό. Καὶ ἐκεῖνο νὰ τοῦ ἀπαντᾷ:
—Οὐφ, καὶ μὲνε, σταύρωμα ποῦ μοῦ κάνεις.

Παλιάνθρωπος.

ΚΑΙ ἌΛΛΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Ποῖα διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀτομικῆς κινήσεως καὶ τῆς
κυβερνητικῆς κινήσεως!

Πρὸ πόσων ἡμερῶν ἀνηγγείλαμεν τὴν σύστασιν Γυμνα-
στικοῦ Συλλόγου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐπιστήμονος
Γυμναστικοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς *Εἰσφακίας* κ. **Ν. Πύρ-
γου**, παρ' οὗ προικνιζόμεθα τότε τόσα καλὰ διὰ τὸ
ἴδρυμα τοῦ ὁποῖου ἐξελέγη προκαθήμενος, ἵνα μεταχει-
ρισθῶμεν τὴν *δελικάτην* λέξιν τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐάρεστον
θέσιν νὰ ἀναγγείλωμεν ὅτι ὁ Σύλλογος οὗτος προέβη ἤδη
εἰς τὴν ἰδρύσιν καὶ Γυμναστηρίου, ἐκεῖ, κατὰ τὸν Κῆπον
τοῦ Γερανίου, ἐν ὠραίᾳ θέσει, κομψόν, μετὰ καινουργῇ ὄρ-
γανῳ, τελείως κατηρτισμένον καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν
μελῶν τοῦ Συλλόγου νὰ γυμνάζωνται ὅταν καὶ ὅπως
βέλωσιν.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι βλέποντες τὴν ἀδράνειαν τῆς Κυβερνήσεως περὶ τῆς εὐτάκτου συντηρήσεως τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου, τοῦ ὁποίου τὰ ὄργανα σχεδὸν ἐσάπησαν, μὴ εἰσακουσθέντος ἀκόμα τοῦ Διευθύνοντος αὐτὸ κ. Φωκianoῦ, ζητήσαντος πρὸ πολλοῦ τὴν ἀνακαίνισιν αὐτῶν, δικαίως ἐκπλησσομένη ἐπὶ τῇ ταχύτητι, μεθ' ἧς ἐνήργησεν ὁ κ. Πύργος καὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ δι' ἧς ἐστεφε τὰς ἐνεργείας του, ἀφοῦ τόσον γλίσχρα μέσα διέθεταν ὁ Σύλλογος ὡν προίσταται.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ζῆλος οὗτος καὶ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Συμβούλων καὶ τῶν μελῶν θὰ προβαίνει αὐξάνων καὶ ὅτι ἐντὸς μικροῦ θὰ ἔχωμεν μέγαν κεντρικὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον, ὅστις οὐ μόνον τὴν πρωτεύουσιν νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ὑγιεινῇ τῶν ἀσκήσεών του, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὅλαις νὰ προκαλέσῃ τὴν σύστασιν παρομοίων ἰδρυμάτων καὶ ἐν δίκτυον ὑγιεινῆς καὶ πλαστικῆς Γυμναστικῆς νὰ περιλάβῃ τὸν νοθρὸν ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν τόπον μας.

Πρὸς τοῦτο δὲν παύομεν νὰ παλαιῶμεν τὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον ὅπως μετὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ Γυμναστηρίου συγκεντρώσῃ ὅλας τὰς ἐνεργείας του διὰ διαφόρων μεθόδων εἰς τὴν ἐγγραφὴν χιλίων καὶ δισχιλίων ἀκόμῃ μελῶν, ὅπως ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν μέσων καὶ τῆς ἐξαπλώσεως αὐτοῦ ἐπὶ πολλῶν κοινωνικῶν τάξεων ἀρξῇται μεγαλοπρεπῶς ἐκπληρῶν τὴν ἀποστολὴν του.

Ἴδου καὶ αἱ ὀλίγαι λέξεις δι' ὧν ὁ Πρόεδρος τοῦ Γυμναστικοῦ κ. Πύργος προσεφώνησε τὰ μέλη, παραδίδων προχθὲς τὸ Γυμναστήριον εἰς τὸν Σύλλογον :

«Κύριοι,

Τὸ συμβούλιον, οὗ προεδρεύω, ἀνλαβὸν διὰ τῆς ψήφου ὑμῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ συλλόγου ἐσκέφθη ἀμέσως ὅτι δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως γυμναστικὸς σύλλογος χωρὶς Γυμναστήριον.

Ἡ σύστασις ὅμως τοιοῦτου ἄνευ συνδρομῆς ἐξωτερικῆς ἐφάνετο εἰς τινὰς ἐξ ἡμῶν πολὺ δυσχερὴς· ἀλλ' ἐξετάσαντες καλλίτερον τὰς δυνάμεις μας ἀπερίψαμεν πάντα δυσταγμὸν καὶ με ὀλίγην καλὴν θέλησιν καὶ ἐνέργειαν προέβημεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ μας.

Ἐπρεπε νὰ δείξωμεν σημεῖα ζωῆς διὰ νὰ τύχωμεν τῆς συνδρομῆς τῆς κοινωνίας.

Κατηρτίσαμεν ὅθεν ἐν θέσει κεντρικῇ Γυμναστήριον, ἔχον ἐπιφάνειαν τριακοσίων περίπου τετραγ. μέτρων, περιπεφραγμένον καὶ περιέχον τὰ ἀναγκασιότερα πρὸς ἀσκήσιν ὄργανα.

Εἰς ἡμᾶς ἤδη ἀπέκειται διὰ τῆς τακτικῆς φοιτήσεως καὶ τῆς τακτικωτέρας ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς ἀνελάβομεν, νὰ συντηρήσωμεν τὸ γυμναστήριον αὐτὸ, παρέχοντες συνάμα παράδειγμα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Ἑλλάδος πόλεις, εἰς σύστασιν γυμναστηρίων ἰδίων, δι' ἑκάστον τῶν ὁποίων δὲν ἀπαιτεῖται, ἐπαναλαμβάνω, εἰμὴ καλὴ θέλησις καὶ τινες ἑκατοντάδες δραχμῶν.

Σὰς παραδίδω, Κύριοι, τὸ Γυμναστήριον.»

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ.

Ὁ Βυζαντινὸς διηγηματογράφος **Ἐπαμεινώνδας Κ. Κυριακίδης** ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν *Ἀνατολικῶν Σκηνῶν*, περιεχουσῶν δύο διηγήματα καὶ ἐν μυθιστορη-

ματίον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ τέρπει τοὺς ἀναγνώστας τοῦ συναδέλφου *Ραμπαῆ*.

Εἶναι τὰ πρῶτα αὐτὰ δοκίμια τοῦ νέου Κυριακίδου, κατελθόντος εἰς τὴν ἀνατολικὴν διηγηματογραφίαν μετὰ τόσης τόλμης καὶ ἐπιβολῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιτυχία του μόνον καὶ ἐξηγεῖ καὶ συγχωρεῖ.

Ὁ κ. Κυριακίδης φαίνεται καθ' ἡμᾶς γεννημένος διηγηματογράφος. Συλλαμβάνει τόσον εὐκολα, ὥς νὰ ἦτο θῆλος κόνικλος. Δὲν μελετᾷ αὐτὸς τὴν φανταστικὴν του σύνθεσιν, ἀλλ' αὐτὴ ἐκτυλίσσεται ἐν τῇ κεφαλῇ του, ὥς τολύπη τὴν ὁποίαν ῥίπτεις καὶ μετὰ τὴν ὥθησιν ἐκείνην τὴν βλέπεις ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀφ' ἑαυτῆς ἐκτυλίσσουσαν τὸ νῆμά της.

Εἶναι κομψὸς εἰς τὸ γράφειν, φυσικώτατος εἰς τὸν διάλογον καὶ μόνον ὀλίγον *ζολαδίζει* εἰς τὰς ἐκφράσεις, ἀν καὶ εἶναι λίαν τολμηρὸν νὰ δανείζηται τις τὸ ὄνομα τοῦ δυνατωτέρου ὅλων τῶν μυθιστοριογραφικῶν πνευμάτων, ἵνα προσαρμόσῃ αὐτὸ εἰς ἀπλοὺν τῆς τέχνης δοκίμιον. Ὑπὸ καθολικωτέρων ὅμως ἔποψιν *ζολαδίζουν* οἱ χρόνοι οὓς διερχόμεθα καὶ ὁ Κυριακίδης εἶναι ἐπίσης τέκνον τῶν καιρῶν του.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ συλλογὴ του θὰ εὕρῃ πολλοὺς ἀναγνώστας, διότι εἶναι τόσον τερπνὴ, ἀπολαυστικὴ καὶ περιέργος. Ὑπὸ τὴν ἀντίληψιν παντὸς πνεύματος, ὑπὸ τὴν θερμὴν βίον τῶν χαρμῶν, ὑπὸ τὸν κομφοτέχνην κάλαμον, καὶ ὑπὸ τὰς γυμνότητας τοῦ διαλόγου, αἱ *Ἀνατολικαὶ σκηναὶ* τοῦ κ. Κυριακίδου θὰ προσκαλέσουν πολλοὺς νὰ ἀναπαυθῶσιν ἐν τῇ δρόσῳ καὶ τῇ ψυχραγωγίᾳ των.

ΩΡΑΙΟΝ ΚΤΗΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Ἐν τῇ *Ἀνεξαρτησίᾳ* τῆς Θεσσαλίας εἶδομεν δημοσιευμένους ἀρχαιολογικὰς ἐπιγραφὰς εὐρεθείσας ἐν ὑπερόχῳ κτήματι τοῦ γνωστοῦ τῆς Μακεδονίας δημοσιογράφου **Ἀδὰμ Ἀνακατωμένου**, ἀρχαίου ἐραστοῦ τῆς νομισματολογίας καὶ ἀρχαιολογίας.

Φαίνεται ὅτι ἡ μεγάλη ἐν Λαρίσση ἰδιοκτησία τοῦ κ. Ἀνακατωμένου, κειμένη ἐπὶ κεντρικωτάτης θέσεως, πανοραμικὴ ὥς ἀποβλέπουσα πρὸς τὰ Τέμπη καὶ τὰς Κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, κρύπτει μέγαν ἀρχαιολογικὸν θησαυρὸν, ἡ δὲ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία καλὸν εἶναι νὰ μεριμνήσῃ περὶ τούτου.

Ἡ ἰδιοκτησία τοῦ κ. Ἀδὰμ κατεῖχeto ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ζημιώσαντος αὐτὸν παντοιοτρόπως, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀφέντος ἀλώβητον τὸν ἐν αὐτῷ κρυπτόμενον ἀρχαιολογικὸν θησαυρὸν.

Τὸ κτήμα ἐχρησίμευσεν ἄλλοτε ὡς ἀπέραντον Ξενοδοχεῖον, πρὶν ἢ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Καὶ τώρα πάλιν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τοιοῦτο, διότι ἡ θέσις του εἶναι μοναδικὴ εἰς ὅλην τὴν Λαρίσσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν Λαρίσση δὲν ὑπάρχουν ξενοδοχεῖα, οἱ τοιοῦτου εἶδους ἐπιχειρηματίαι ἃς σκεφθῶσι νὰ χρησιμοποιοῦσιν τοιοῦτο μοναδικὸν κτήμα.

Καὶ ἤδη ὁ κ. Ἀνακατωμένος ἀναγκάζεται νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα μετὰ πόνου, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει ὅτι δὲν θὰ καταστραφῶσι τὰ ἐν αὐτῷ κεκρυμμένα θεσσαλικῆς ἀρχαιότητος κειμήλια.

Καλὸν θὰ ἦτο, ἐὰν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία ἢ τις τῶν